

ek pionos oikou,
 oinou te depastron,
 turoon te kanustron.
 Kai purna chelidoon,
 kai lekithitan
 ouk apothetai. Poter'apinomes e labometha?
 Ei men ti doseis — ei de me, ouk easomes;
 e tan thuran pheromes e thouperturon,
 e tan gunaika tan eso kathemenan;
 mikra men esti, raidioos nin oisomes.
 An de phereis ti,
 mega de ti pherois.
 Anoig', anoige tan thuran chelidoni,
 ou gar gerontes esmen, alla paidia.

Hij is gekomen, de zwaluw,
 de brenger van de lente
 en van het mooie weer.
 Wit op zijn buikje
 en zwart op zijn ruggetje.
 Breng je marmelade
 maar uit je rijke huis
 en een bekertje wijn
 en een mandje kaas!
 Ook wat gerstebrood
 En wat peulenbrood
 Zal de zwaluw niet afslaan. Zullen we gaan, of zullen we blijven?
 Heb je iets voor ons? Dan zullen we je niet met rust laten.
 We zullen de deur uit je huis nemen,
 en je vrouw die daar binnen zit;
 ze is maar klein, we kunnen haar gemakkelijk dragen.
 Maar als je ons iets wil geven,
 Doe het dan goed!
 Open, open de deur voor de zwaluw,
 Wij zijn toch geen oude brompotten, maar kinderen!

Zouden de kinderen in Rhodos het misschien tòch nog in het Nieuw-Grieks zingen?
 Amsterdam.

J. D. BOSCH.

MEI.

Mei of Bloeiimaand. Maar een groot aantal planten hebben nu hun bloei al lang volbracht en zelfs reeds hun vruchten gerijpt. De helmbloemplantjes zijn al aan het vergelen. Hun vruchtstengels vallen om en brengen zoo de topvruchten al een paar decimeter ver van het hart van de plant. De gele slappe doosvruchtjes spleeten open en de blinkende zaden met het spierwitte aanhangsel rollen er uit. En nu komen de mieren en sjouwen ze weg. Hierom alleen is het al prettig, om helmbloemen te hebben op een ruim plekje in den tuin. Tientallen mieren zijn tegelijk bezig. Let er eens op, dat de onderste bloemen uit den bloemtros meestal geen vrucht hebben gezet. Ook de kokervruchten van het Winteraconietje springen op en en

maken met elkander een mooie bloemachtige figuur. Ook deze zaden worden door de mieren verspreid, maar ik zie ze er lang zoo druk niet bezig, als bij helmblom en later bij gouwe.

Laat ons ook eens kijken naar de Schermdragende Vogelmelk. Die heeten wel „nakende mannetjes”, omdat tijdens den bloei de groene bladeren al vergeeld of zelfs verdord zijn en dan staat de bloeistengel onbedekt. Maar in het begin van Mei zie je deze Vogelmelk bloeien, nog geheel in het bezit van prachtige frissche groene bladeren. Eerst na half Mei komen de eigenlijke „nakende mannetjes” en dan zijn die eerste frissche exemplaren al uitgebloeid. Dat herhaalt zich jaar op jaar bij dezelfde planten en we zouden ze wel kunnen beschouwen als verschillende (phaenologische) variëteiten.

De Franschen noemen deze Vogelmelk: „Dame d'ouze heures” en wij zeggen dan ook wel, dat zij haar bloemen opent „tegen den middag”. Maar op 8 Mei 1934 gingen ze in mijn boschje al open om half acht en ze sloten zich 's avonds om half zes. Aardige planten, die vogelmelkjes. Let ook eens op hun bladeren. Trouwens iedere plant heeft u wat nieuws te vertellen, wanneer ge er een paar jaar lang dag aan dag en nacht aan nacht mee omgaat.

Met de dieren is het net zoo, alleen is de omgang wat moeilijker. Zoolang onze vogels broeden en de jongen op het nest groot brengen, kunnen wij gemakkelijk allerlei waarnemingen doen (vroeg opstaan!). Maar wat gebeurt er met de families, wanneer ze het nest verlaten hebben? In Mei krioelt het reeds van jonge vogels. Probeer eens een familie van lijsters, meezen en vinken bij te houden, totdat zij uiteenvalt. Bij verscheiden soorten blijft het gezinsverband heel lang bestaan. Een aardige tegenstelling hiermee levert het feit, dat sommige vogels behulpzaam zijn in de huishouding van andere soorten b.v. een winterkoninkje, dat een koolmees hielp bij het voeren van zijn talrijk gezin.

Liefhebbers van insecten kunnen hun hart ophalen aan het dagelijksch leven van alles wat nesten heeft: hommels, wilde bijen, sociale wespen, graafwespen, krekels, mestkevers, mieren, allerlei vlinders. De meeste van die dieren kun je ook in „gevangenschap” observeeren, maar hun *geheele* leven openbaart zich alleen in de vrije natuur. In ons tijdschrift hebben wij nu al tegen de veertig jaar ettelijke van die dieren besproken. Het is wel goed, om dat allemaal nog eens te verifiëren en vanzelf ontdekt ge dan nog allerlei nieuws.

Het verschijnen en verdwijnen van sommige soorten van insecten in een bepaalde streek geeft ook altijd nog aanleiding tot interessante waarnemingen en overdenking. Hier in Kennemerland verwacht ik voor de Jacobsvlinder weer een minimum. In 1934 kwam deze vlinder reeds in de eerste week van Mei te voorschijn en ze bleven vliegen tot een heel eind in Juni.

Het weer blijft over het algemeen een beetje huiverig. In 't midden van de maand komen de ijsheiligen. In 1934 was het op 11 Mei zoo heet, dat de primula-bladeren op den middag gingen verwelken en een week later vonden we in het Weertsche de jonge loten van de sparretjes gedood door de nachtvorst.

Let er eens op, dat op veel plaatsen de *lage* takken van de Meidoorns het eerst in bloei komen (hoogere temperatuur en beschutting tegen den wind) en dat ook weer bij nachtvorst alleen aan de *lage* takken van de eiken het jonge loof bevroren raakt, vooral in duinvalleien (nachtelijke afkoeling van den bodem en omlaag zinken van koude lucht).

De ondiepe plassen raken langzamerhand doorwarmd en vooral na de ijsheiligen geraken de echte waterplanten snel tot ontwikkeling; de Waterviolier komt opeens in vollen bloei. Vele bloeien onder water; ik weet nog altijd niet goed, wat dat te beteekenen heeft. Ook verkeer ik nog altijd in groote onzekerheid, omtrent het drijven en zinken van de rozetten van de Wateraloë (*Stratiotes*). Het is zoo makkelijk om te zeggen: „in het voorjaar stijgen ze naar de oppervlakte, in het najaar zinken ze weer naar den bodem”. Maar zoo heel eenvoudig is de zaak niet; we moeten eens letten op den leeftijd van die rozetten.

Nog een vraag voor de watersportenaars: hoe diep is het diepste water, waarin bij ons de witte waterlelie en de gele plomp nog groeien en bloeien?

JAC. P. THIJSSE.